

Fotoğraf: Jonno Ratman

Joy Williams (Massachusetts, 1944), çağdaş Amerikan edebiyatının önde gelen roman, öykü ve deneme yazarlarından. İlk romanı *State of Grace* ve son öykü derlemesi *The Pelican Child* ile Ulusal Kitap Ödülü'ne, *The Quick and the Dead* ile Pulitzer Ödülü'ne aday gösterildi. Yazarın tekinsiz üslubunu yansıtan *Diğer Çocuk* ise bir diğer kült romanı olarak öne çıkar. Elli yılı aşkın süredir eser veren Williams; Library of Congress Amerikan Kurgu Ödülü, Kirkus Ödülü, Rea Öykü Ödülü ve Paris Review Hadada Ödülü, Strauss Living Ödülü gibi sayısız onura layık görüldü. 2008'de American Academy of Arts and Letters onur listesine dahil edilen yazar, yaşamını Arizona ve Wyoming'de sürdürüyor.

Tuğçe Nida Gökırmak, 1978'de İstanbul'da doğdu. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi'nde aldı. Yayıncılık sektöründe editör, yurtdışı telif hakları sorumlusu, yayın yönetmeni gibi pek çok pozisyonda görev aldı. Domingo, Medusa, Epsilon, İthaki ve Siren gibi yayınevleri için yaptığı çevirilerle pek çok yazarı dilimize kazandırdı. Halen hem çevirmenliğe hem de bir yayınevinde yönetici editörlük yapmaya devam ediyor.

DİĞER ÇOCUK
Joy Williams

Özgün İsmi: The Changeling

© 1978, Joy Williams

© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 3

İngilizce Aslından Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak

Editör: Alican Saygı Ortanca

Düzeltili: Buse Olçay

Son Okuma: Can Ateş

Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Şubat 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-92642-2-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Creative Artists Agency aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt

Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 05 99

Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Sertifika No: 80569

Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19

Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com

f @ x d v tersinekitap

info@tersinekitap.com

**JOY
WILLIAMS**

**DİĞER
ÇOCUK**

Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak

tersine

Rust için

Kanın ya da kemiğın ötesinden,
Ekmeğın ve şarabın ötesinden,
Alev alev,
uçar gelirsın

Uçar gelirsın, yalnız, yalnızlığınla yalnız,
Ölülerle yalnız,
sonsuzlukta yalnız,
Gölgesiz, adsız uçar gelirsın,
Şekerlemesiz, ağızsız, gül demetsiz,
uçar gelirsın*

PABLO NERUDA

* Çevirenler: Hilmi Yavuz, Nuran Yavuz. (e.n.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Barda genç bir kadın oturuyordu. Pearl'dü adı. Cin tonik içiyor ve sağ kolunun kıvrımında bir bebek taşıyordu. Bebek iki aylıktı, adı Sam'di.

Bar pek de kötü sayılmazdı. Kadının etrafında normal görünümlü insanlar oturmuş, çubuk kraker yiyordu. İşletme kendini havalı diye tanıtıyordu ve gerçekten de öyleydi. Pencerenin ortasında kristal camdan yapılmış bir kutup ayısı asılıydı. Dışarısı Florida'ydı. Sokağın karşısında bembeyaz sedanlarla dolu büyük beyaz bir alışveriş merkezi vardı. Yoğun beyaz hava, katman katman asılı duruyordu. Pearl bu katmanları apaçık görebiliyordu. Orta katman bütünüyle rüyadan, yanlış anlaşılardan ve sorumluluktan ibaretti. Üst katmanda şeyler biraz daha kibirle, biraz daha çeviklikle deviniyordu ama en altta, dur duraksız şimdiki zaman vardı. O andı, hep o an olmuştu ve daima o an olacaktı. Pearl bunun her daim farkındaydı. Bu farkındalık, onu çoğu zaman pasif ve kararsız kılıyordu.

Üzerinde pahalı bir elbise vardı, gerçi lekelenmişti ve bu hava için fazla kalındı. Yanında valizi yoktu ama epey parası vardı. O sabah kuzeyden gelmişti ve otele gireli bir saat kadar olmuştu. Burada oda tutmuştu. Otel yönetimi, oda ya Sam için bir beşik koymuştu. Ona adını sorduklarında, Tuna, olduğunu söylemişti, ki bu doğru değildi.

“Tuna mı?” demişti otel yönetimi. “Gerçekten de alışılmadık bir isim.”

“Evet,” dedi Pearl. “Hep nefret etmişimdir.”

Otel havalimanına yakındı. Havalimanına yakın yüzlerce

otel ve daire vardı ama Pearl yine de, çok göze batıyor gibi hissediyordu. Bu şehre daha önce hiç gelmemiştir fakat buranın bir kaçak için fazlasıyla bariz bir seçim olduğunu düşünüyordu. Ertesi gün otelden çıkacak, kentin daha derinlerine inecekti. Belki orada bir pansiyon bulurdu. Pansiyonun siyah panjurları ve çevresini saran bir verandası olacaktı. Verandada heybetli kadınlar oturacak, tabak tabak misket limonlu turta yiyeceklerdi. O da onlardan biri olacaktı. Yaşlanacaktı.

Walker'ın bakışlarını sırtında yakıcı bir ağırlık gibi hissetti. Walker'ın zeki ve sessiz bakışı. Pearl'ün midesi kasıldı. Aniden arkasını döndü ama hiçbir şey görmedi. Bebek boğuk bir homurtuyla uyandı.

Pearl bir cin tonik daha söyledi. Nedense garson kadın onu duymadı.

“Efendim?” dedi kadın.

Pearl bardağını kaldırdı. “Bir cin tonik,” diye tekrarladı. “Elbette,” dedi kadın.

Pearl çoğu kez mırıldanır, kendini açık açık ifade etmezdi. Genelde insanlar, onun sözleriyle ima etmediği şeyleri ima ettiğini düşünürdü. Kelimeler onun ağzından inatçı bir isabetsizlikle dökülürdü. Çocuklar bir keresinde ona, asıl ke-lime ağza alınmayacak kadar korkunç olduğundan güneşe güneş dendiğini söylemişti. Pearl, bütün o korkunç kelimeleri bildiğini ama yerlerine kullanılanları bilmediğini düşündü. Oysa bu ikame kelimelerdi medeni sohbeti mümkün kılan. Pearl ne zaman medeni bir sohbet etmeyi denese, söyledikleri anlamsız bir sayıklama gibi tınlardı. Uygun örtmeceyi bir türlü bulamazdı. Ölüm, demişti Walker, bir örtmecedir. Ama sonuçta, kapıdaki o vuruş, haberci, beklenen misafir her zaman ölüm değildi, öyle değil mi?

Pearl de öyle düşündü, muhtemelen, değildi.

Garson kız geri geldi, Pearl'ün cin toniğini getirmişti. Sarı

saçları küt kesilmiş, güzel bir kızdı, boynunda küçük bir gümüş haç asılıydı. İçeceği uzatırken hafifçe eğildi. Pearl, belli belirsiz bir kedi sidliği kokusu aldı. Bu bana yakışmadı, diye düşündü nazıkçe. Florida’da bazı şeyler zaman zaman kedi sidliği gibi kokardı. Bitki örtüsündendi bu.

“Neden haç takıyorsun?” diye sordu Pearl.

Kız, hafif bir tiksintiyle baktı ona. “Şeklini seviyorum,” dedi.

Pearl, bu sözün biraz çiğ olduğunu düşündü. İç geçirdi. Sarhoş olmaya başlamıştı. Elmacıkkemikleri kızardı. Garson kız orada oturan genç bir adamla konuşmak için bara geri döndü. Pearl, onların bar kapandıktan sonra pis bir odada, vücutlarına hamur bulayıp sonra o hamuru bir tür burjuva ayini eşliğinde birbirlerinin teninden sıyrıp yediklerini hayal etti. Elini yanağına koydu, parmaklarını elmacıkkemiklerine bastırdı. Hem suçlu hem öfkeli hissetti.

Biraz da sersem hissetti. Evinden, kocasından kaçıyordu. Küçücük bebeğini almış, kaçışı için gizlice bir uçuş ayarlamıştı. Uçağa binmiş, üç saatte yaklaşık iki bin kilometre yol katetmişti. Yapmak zorunda kaldığı o kandırmacalar! O planlama! İnsanlar evde, kocasının adasında durmadan onunla konuşuyordu. Artık dayanamıyordu. Yeni bir hayata ihtiyacı vardı.

Zaman zaman Pearl aslında yeni bir hayat falan istemediğini düşünüyordu. Ölmek istiyordu. Pearl, ölülerin, daha önceki acı dolu yaşamlarına pek benzer bir varoluşu sürdürdüklerine inanıyordu; yalnızca daha donuk, daha olaysız ve daha risksiz bir varoluştı bu. Ölümle ilgili bu kanaate, uzun uzun düşündükten sonra varmıştı ama bu düşünceler ona hiçbir teselli getirmemişti.

Pearl içkisinden endişe içinde bir yudum aldı. Yakın zamana kadar pek az içki içerdi. On dört yaşındayken bir kez, geçen yıl boyunca da toplamda belki on iki kadeh içki içmişti.

On dört yaşındayken, kızıl saçlı bir çocukla, yağmurlu bir yaz gününde, yıkık dökük ve büyük bir umumi banyo kulübesinde yarım şişe cin içmişlerdi. Üzerinde pötikareli, sevimli bir mayo ve bir kazak vardı. Kulübenin duvarına birisi kazıyarak TAŞŞAK BİTİ yazmıştı. Cin bittikten sonra kızıl saçlı çocuk, giysilerini çıkarmadan onun üzerine uzanmıştı. Pearl uyan-
dığında, yaşadığının bir cinsel ilişki olup olmadığından emin değildi. Hızlı adımlarla eve yürüyüp çok sıcak bir banyo yaptı. Hiçbir yerinin acımadığını fark etti. Üzerine durmaksızın sıcak su akıttı. Hamile olduğunu düşündü. Hamile olmadığını anladığında bu kez kısır olduğundan korktu. Bu konuda yakın zamana dek emindi. Artık kısır olmadığını biliyordu. Artık bir bebeği vardı. Walker'dandı.

Pearl bir kez daha Sam'e baktı. İlkel ama çarpıcıydı. Bir bebektir. Onun bebeğiydi. Herkes onun mükemmel olduğunu söylüyordu ve gerçekten de öyleydi, aslına bakarsanız çok tatlı bir bebektir. Koyu renk saçları ve ona özel bir hava katan, hilal biçiminde minik bir doğum lekesi vardı. Kendi bebeğiyle adaya döndükten sonra Shelly, ona bebek doğurmanın karpuz sıçmaya benzediğini söylemişti. Pearl, elbette, bu iğrenç benzetmeyi asla kullanmazdı ama doğumun son derece doğadışı bir eylem olduğunu düşünüyordu. Sam'i doğurduktan sonra bir buçuk günlüğüne kör olmuştu. Körlüğü karanlık getirmemişti. Hayır, körlük yalnızca ona tanıdık gelen her şeyi, Walker'la paylaştığı odayı, çayır manzarasını, oradaki yüzleri ve biçimlerini ondan almış, yerlerine nahoş sanrılar bırakmıştı.

Çocuğun ölü doğduğunu, ancak Walker'ın öfke dolu haykırışıyla hayata döndüğünü sanmıştı. Walker ikna edici, çarpıcı ve hayal gücü kuvvetli bir adamdı. Pearl, onun böyle bir şeye muktedir olabileceği ihtimalini göz ardı edemiyordu.

Pearl artık kalçasına yasladığı bebeğe değil, garson kızın ensesine baktığını fark etti. Kız yavaşça Pearl'e döndü.

Pearl kolunu kaldırdı. Garson kız bir an ona baktı, sonra barmene bir şey söyledi. Barmen yeni yıkanmış bir bardağa uzandı, üzerindeki su damlalarını silkeledi. Şişeye uzandı ve cin doldurdu.

Pearl, içki ısmarlamak için kaldırdığı elini saçını düzeltiyormuş gibi yaparak indirdi.

Yarın saçını kestirecek ve görünüşünü değiştirmeye çalışacaktı. Yarın geçmişi unutacak, yalnızca geleceği düşünecekti. Dün, kuşatıcı hiçliğin bir parçasıydı. Yarın Cadılar Bayramı'ydı. Havalimanında reklamlarını görmüştü. Yaşlılar için bir parti düzenleyeceklerdi orada. Yarın, Pearl devasa fiziksel dünyayı layık olduğu geri plana itmek için elinden geleni yapacaktı.

Garson kız cin tonikle geldi ve kadehi, Pearl'ün neredeyse hiç dokunmadığı diğerinin yanına koydu. Pearl içmeye başladı. Altın alyansı kadehe çınlayarak çarptı. Yüzük, o kuşatıcı hiçliğin bir parçasıydı. Parmağından çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. O kuşatıcı hiçlik, Walker'ın ailesine ait olan dünyaydı; Pearl'ün ardında bıraktığı o kapalı dünya, adadaki evi.

Dışarıda güneş delicesine parlamayı sürdürüyordu. Artık batmış olması gerekmiyor muydu? Elleri titredi. Elleri vücundaki en çirkin yeriydi. Kare biçimliydiler ve erken kırışmışlardı. Onlara baktı ve Walker'ın saçını tararken tarağı kavrayan hallerini gördü.

Walker onu bulacaktı. Bunu aniden anladı. Ve eğer Walker bulmazsa, Thomas mutlaka bulurdu.

Thomas, kocasının abisi. Dünya görmüş bir adam. Uçlarda yaşayan, öfke ve hırs dolu bir adam. O ve Walker birbirlerine çok benziyorlardı. Cilt tonları ve kiloları aynıydı. Gür saçları, dudakları... Elbette fark vardı; Pearl, Walker'ı kalbinin gözüyle görüyordu. Ne var ki bir keresinde çok utanç verici bir hata yapmıştı. Thomas'ı Walker sanmıştı. Adaya

gelişinden kısa süre sonraydı; bir akşam, yatak odalarının dışındaki küçük sahanlıkta yaşanmıştı bu. Thomas'ın sırtı dönüktü. Kitap raflarına bakıyordu. “Yakında yatmaya gelecek misin?” diye sormuştu Pearl, koluna dokunarak. Thomas dönüp ona bakmıştı; bakışı duygusuz ve alaycıydı, sevgiden yoksundu, sonra da hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitmişti. Pearl, onun bu hatayı görmezden gelmesine minnettardı; yine de korkudan titreyerek, ter içinde odasına gitmişti. Orada öylece oturmuş, artık ne işe yaradıklarını ya da ne anlam taşıdıklarını kavramaz halde odadaki eşyalara bakıyordu, çok korkmuştu; arzuları ve temel varsayımları sarsılmıştı. Lambalar, sepetler, fotoğraflar, küçük ilaç ve parfüm şişeleri. Ne içindi bunlar? O şeylerin yüzleri neyi temsil ediyordu? Tanınması gereken şey neydi?

O gece ilerleyen saatlerde yatak odasının kapısı açıldığında, Pearl gözlerini sıkıca kapamıştı.

“Walker, bu gece koridorda Thomas'ı gördüm ve onu sen sandım,” dedi.

Odadaki silüet yaklaştı ve başucunda dikildi. Pearl elini kaldırıp göğsün pürüzsüz tenine dokundu.

Walker'ın sesi, “Thomas'la benim aramdaki fark şu ki o kadınlara ihtiyaç duymaz,” demişti.

Walker'ın bu sözü, Pearl'ü kendi arzularının tanınması konusunda hiç teskin etmemişti. Hiçbirinin ihtiyaç duyduğu kişi olmak istemiyordu. Adada aşağı yukarı bir düzine çocuk ve beş yetişkin vardı. Thomas, Walker, Miriam ve Shelly aynı ailedendi. Lincoln ise Shelly'nin kocasıydı. Üniversitedeyken onun hocasıymış. Onların anlattığına bakılırsa, Shelly adamı kaçırmıştı.

Pearl, kendisinin de kaçırılmış sayılabileceğini düşündü. Aile, zaten işleri alışılmadık biçimde yürütüyordu. Shelly'nin bebeği Sam'den sadece birkaç gün büyüktü. Adını Tracker koymuşlardı, ki bu, Pearl'e oldukça saçma bir isim gibi

geliyordu; yine de Shelly'nin kendince tuhaf bir şekilde, Walker'ın adından yola çıkarak ona bu adı verdiğini tahmin ediyordu. Shelly okula gitmiş, sonra da bir koca ve bir bebekle geri dönmüştü. Lincoln, sohbet esnasında taşı gedğine koyduğunu düşündüğünde heyecanla burnunu çekip duran, kendini beğenmiş biriydi. Adamın aslen neyden keyif aldığı belirsizdi ama kelimenin tam anlamıyla bir yetişkindi. Pearl hiçbir zaman kendini çocukların mı, yetişkinlerin mi arasında sayması gerektiğinden emin olamamıştı. Yeleklilerden miydi yoksa yeleksizlerden mi? Halı sahada öyle denmez miydi?

Pearl cininden bir yudum aldı.

Zamanının çoğunu çocuklarla geçiriyordu. Onu hep arar bulur ve onunla tuhaf tuhaf konuşurlardı. Pearl, kendisini içkiye onların sürüklediğini hissediyordu. Ama bu sorun değildi. Onlar sadece çocuktı. Aslında onlara karşı bir sempatisi vardı. Onu oradan kaçırın, adada bir gün daha dayanamayacağını düşündüren şey Thomas'tı.

Pearl, küçük Sam'in, bir çocuğun zihnini kuru dal parçasıymışçasına çıt diye kırabilecek bir adamdan etkilenmesini istemiyordu. Johnny'nin başına gelenlerden ötürü Thomas'ı suçluyordu. Başka kimsenin aklına suçlunun Thomas olduğu gelmiyor gibiydi ama Pearl için bu çok açıktı. Johnny hassas bir çocuktı ve Thomas onu fazla zorlamıştı. Thomas, Johnny'nin zeki olduğunu düşünüyordu ve onu daha da zeki yapmaya kararlıydı. Johnny'nin tutkuları şeftaliler, plastik şişeden yapılan roketler ve mutfakta bir tabureye oturup annesi Miriam'a kek yaparken yardım etmektir. İyi bir çocuk; duygulu, kolay etkilenen ama basit ihtiyaçları olan biriydi. Thomas'ın kafasına doldurduğu tüm o zırvaların ağırlığına dayanamadı.

Johnny altı yaşındaydı ama Pearl en son onun odasına girip yatağına baktığında, orada altı yaşında bir çocuk değil,

kabaran bir hamuru andıran beyaz bir kütle ve bu yığının içine tıktırılmış, gebeliğin yüzüncü gününden kalma bir cenin surati görmüştü.

Pearl en son odaya girdiğinde karıncaları görmüştü. Orada, kararlı bir sıra halinde, yüz kadar karınca ilerliyordu. Miriam da görmüştü onları. Endişelenmemeleri gerektiğini söylemişti. Midas çocukken karıncalar gelip ağzını buğday taneleriyle doldurmamış mıydı? Ya da böcekler Platon'un bebekliğinde dudaklarına konup ona güçlü bir konuşma yeteneği kazandırmamış mıydı? Pearl terledi. Ne söyleyeceğini bilememiştir.

Johnny iki ay önce, ağustosta, ölmeye ya da ölümle müsemma o şey her neyse o sürece başlamıştı artık. Ağustos, Sam'in doğduğu aydı. Ağustos aynı zamanda doğum günü partisinin de ayıydı. Çocuklar doğum günlerini her zaman birlikte kutlardı. O doğum günü partisinde Johnny, bedeninin bir şeyler tarafından mesken tutulduğunu hissettiğini söyledi. Yüzlercesi tarafından istila edilmişti. Bedeninde hücreler vardı ve hepsi ondan güçlüydü. Onları düzene sokamıyordu. Onları memnun edemiyordu. Partinin ortasında yatağına gitmiş ve o günden beri bir daha kalkmamıştı. Yüzü yastığa gömülü yatıyordu; zavallı küçük bedeni, sanki birkaç kuşaklık aile ölülerinin gömüldüğü bir mezarlıktı.

Gözleri çok güzeldi. O tuhaf fikirleri aklına yerleşmeden önce gayet normal bir çocuktü; yılın uygun zamanında tavşan şekilli çikolatalara yumulur, yelken açmayı, suluboya yapmayı ve benzeri şeyleri öğrenirdi ve tüm bunları da, derin denizlere benzeyen o koyu mor renkteki, güzel ve buyurgan gözleriyle yapardı.

Hastalığı sırasında, nesnelerin damarlarında akan kanı görebildiğini söylemişti. Resimli kitaplardaki kuşlara, kelebeklere ve hayvanlara can verebileceğini, onların titreşerek kitaplardan çıkıp arkalarında delikler bırakabileceklerini

düşündüğünü söylerdi. Bunu yapabileceğine emindi, yalnızca korkuyordu.

Çocuk haddinden fazla uyarılmıştı. Dört yaşından beri okuyordu. *Hepsi* dört yaşında okurdu. Nükleer enerji, yarıyapılar ve Beethoven'ın sağırılığı hakkında endişelenirdi. Annesi Miriam'a yazıp başlarına gelen o korkunç şeyleri anlatan insanlar için de kaygılanırdı. Thomas onu bu endişeleri teşvik ediyordu çünkü bunların zihni keskinleştirdiğini düşünüyordu. Johnny'ye, isterse her şeyi başarabileceğini söylüyordu. Uri Geller yalnızca düşünce gücüyle bir gonca gülün açmasını sağlamamış mıydı? İsa Peygamber yalnızca öfkesinin gücüyle bir incir ağacını kurutmamış mıydı? Eh, şimdi Johnny de zihnini ölmenin bir benzerine yoğunlaştırmıştı ve Thomas çoktan başka bebeklerin zihinlerini mahvetmekle meşguldü. Miriam'ın Ashbel ve Franny adında, dört aylık ikizleri vardı ve Thomas o anda bile büyük ihtimalle onlarla ilgileniyordu. Thomas bebekleri severdi. İkizleri kucağına alır, onlarla Fransızca, Latince konuşurdu. Onlara Utrillo'dan, şövalyelerden, pusulalardan söz ederdi. Thomas bebekleri severdi. Çocukları da severdi. Gelgelelim çocuklar ergenlik çağına geldiklerinde onları yatılı okula gönderir ve unuttur giderdi.

Barda, özgürlüğün tadına bakıyormuşçasına derin bir nefes aldı ve hafifçe öksürdü. Parmağını Sam'in küçük yumruğunun içine soktu. Bebeğini seviyordu. Birlikte, baş başa olmalarına seviniyordu. İkisinin de Thomas'ı bir daha asla görmek zorunda olmamalarına memnundu. Yine de, diye düşündü, bebek büyürken kuzenlerini özleyebilirdi. Babasını da. Pearl şahsen, Walker'ı pek özlemeyecekti. Bir zamanlar Walker'ı kalbiyle gördüğü doğrudu ama bu artık geçmişte kalmıştı. Walker'ı pek tanımıyordu, onu kalbiyle görebilmeye bu yüzden hep büyük anlam yüklemişti. Walker adaya kırk yılda bir uğradı. İşinin ne olduğunu da

bilmiyordu. Belki sadece kadınları yemeğe çıkarıp sonra da onlarla yatmaktı işi, diye düşündü. Hamile olduğu aylarda sık sık, Walker'ın Pearl'ü ailesinin yanına getirip onunla evlenmek yerine, kendisiyle yalnızca birlikte yaşamakla yetinmiş olmasını dilemişti.

Evlenmeleri gereksizdi sanki.

Ondan yine de bebek sahibi olabilirdi ama o zaman Pearl o yapayalnız yılı adada, akli başında tek kişi kendisiymiş gibi görüldüğü o yerde geçirmek zorunda kalmazdı.

Sam'i uslu ve normal bir çocuk olarak yetiştirecekti. Tavrını sorgulamak zorunda kalacağı hiçbir oyun oynamasına izin vermeyecekti. Her şey dükkândan alınacak ve mutlaka bir tür garantisi olacaktı. Hastalandığında da bir doktor çağıracaktı.

Johnny yalnızca sekiz kilo civarındayken bile Thomas bir doktor çağırmamıştı. Onun yerine bir psikiyatr getirmişti. Pearl'e göre bu, bir vudu rahibine başvurmak gibiydi. Psikiyatr adaya kadife bir eşofmanla gelmiş, sevgiden, öfkeden ve nefret dolu başarısızlığın zaferinden uzun uzun söz etmişti. Sonunda Johnny'nin çok inatçı, öfkeli, hatta tehlikeli bir oğlan çocuğu olduğunu öne sürmüştü.

Miriam ağlamıştı. Johnny'nin inatçı olduğunu fark etmişlerdi. İsteddiği her şeyi hep elde ederdi, genellikle o güzel, ısrarcı gözlerinin yardımıyla. Ama bu durum o kadar da kötü görünmüyordu. Kimseye bir zararı dokunmamıştı. Johnny'nin öfkeli ve zalim olduğu fikrine gelince, buna insan nasıl inanabilirdi ki, hele de Miriam? Miriam onu ancak güneşte geçen bir günün ardından beyaz yatağında uyuyakalmış, mis gibi kokan, kalçasına minik deniz kabukları yapışmış o çocuk olarak hatırlayabiliyordu.

Miriam'ı ağlarken düşündüğünde Pearl'ün gözünde bir damla yaş belirdi. Zavallı Miriam. Onu, Johnny'nin yatağının başında otururken, onunla konuşmaya, onu karanlık

bir çocuğun yolundan geri döndürmeye çalışırken görebiliyordu.

Zavallı Miriam. Johnny'nin odasında oturup zavalılığın kafasındaki tüm karmaşaları gördüğünü anlatmıştı Pearl'e. Seksin, ölümün ve pişen yemeklerin kokusu var, demişti. Birbirine dolanan ve kavga eden bedenlerin şapırtısı müthişti. Şatafatlı bir inşaatın gürültüsü. Çıglıklar ve sürtünmeler, kıkırdamalar ve yakınmalar. Bebekler ve olağanüstü hayvanlar. Yaşlı adamlar. Johnny'nin odası karanlık ama onun kafasındaki insanlar altın çizgilerle belirginleşen, ışıklı, güzel bulutlar gibi. Karanlık, demişti Miriam, Pearl'e, yalnızca yolu tutuyordu. Çocukların yolunu. Karanlık.

Pearl ağzına bir çubuk kraker attı. Peçetesini yiyormuş gibi bir tadı vardı. Miriam harika çubuk kraker yapardı. Pearl bir daha doğru dürüst bir çubuk kraker yiyemeyebirdi. Miriam, Pearl'ün tanıdığı en iyi aşçıydı. Pişirmeyi, bir şeyler hazırlamayı severdi. O olmasa çocuklar karınlarını yalnızca hanımeli ve böğürtlenle doyururlardı, bunun herkes farkındaydı. Yemek yapmayı severdi. Hiç bıkmazdı o işten. Toplamak, seçmek. Kemiğini sıyırmak, doğramak, rendelemek. Mutfakta hata yaptığı yegâne gün, kocası Les'in onu ikizlerin doğumundan bir hafta önce terk ettiği gündü. Beşamel sosuna tuz yerine şeker koymuştu.

Les berbat haldeydi. Bahçıvanlık yapıyordu. Onu, Thomas'ın tatilleri gereksiz ilan etmesinden önceki günlerde Georgia'daki Sea Island'da gittikleri bir tatilde bulmuşlardı. Les iri, yakışıklı, iştahlı ve saflığın sınırında gezen bir adamdı. Miriam ona hiçbir zaman pek önem vermedi. Dikiş dikmekle, yemek yapmakla, alışverişle fazlasıyla meşguldü. Alışveriş yapmayı ne çok severdi Miriam! Marketlere neşeyle, dişleri kamaşa kamaşa girerdi. Pearl'ün marketlerde işi hiç yolunda gitmezdi; Miriam'ı düşmanca bir ülkeye girip fetheden, kusursuz hindibayı, lekesiz seftaliyi, mükemmel

peyniri bulmakta ustalaşmış bir fatih gibi görürdü. Miriam bir keresinde, Les'in gidişine sevindiğini anlatmıştı Pearl'e. Les'in aletinin de pek matah olmadığını söylemişti.

Pearl, kadehin masada bıraktığı halka şeklindeki izlere baktı. Sam'i kollarının arasında yeniden yerleştirdi. Formika yüzeyde içinde bir tel saç sıkışmış bir çatlak vardı. Pearl peçetesini onun üstüne koydu. Peçetenin üzerinde içki içen ve poker oynayan hayvanlar vardı. Pearl elini küçük peçetenin üstüne koydu.

Johnny'nin odasının duvarında, Thomas'ın ona verdiği bir resim asılıydı. Hayvan kafaları ve uzuvlarından oluşan bir surattı bu. Arcimboldo'ya aitti. Çocukların hepsi bunu olağanüstü zekice bulmuştu. Johnny'nin o resme sahip olmasına imrenmişlerdi. Johnny de, onu kendisine hediye ettiği için Thomas'a hayrandı. Pearl'se hiç de zekice bir şey olduğunu düşünmüyordu. Tiksiniç buluyordu. Sanat kitabından kesilmiş bir resim. Boynuzlar, kulaklar, dişler, kalçalar, kuyruklar, azıdişleri... bir erkeğin başını oluşturuyordu. Adamın koca burnu bir tavşanın kalçasıydı, saçları birbirine dolanmış yabankedileriyle atlardan ibaretti, gözü ise bir kurdun açık ağzıydı. Johnny'nin kâbuslar görmesine şaşmamalıydı; her gece uyumadan önce o berbat şeye bakıyordu. Başın âdemelması bir boğanın taşaklarıydı... Eh, bu epey zekiceydi doğrusu, diye düşündü Pearl.

Zavallı Johnny. Pearl onun nasıl görüldüğünü hatırlamıyordu. Bazen hafızası hiç iyi değildi. Zihninin, dibinde yavaş yavaş yumuşayan dev yaprakların yattığı incecik bir su birikintisine benzediğini ilk kabul edecek kişi Pearl olurdu. Yoksa bunu bir keresinde Thomas mı söylemişti ona? Kaba bir şekilde.

Aslına bakarsanız yeterince hatırlıyordu. Hatta hatırlamak istediğinden fazlasını. Miriam ellerini birbirine kenetlemiş sıkarken psikiyatrin oturma odasında dikilip, "Çocuğu-

nuz hayat dolu ve gerçek biri olmaktan korkuyor çünkü öyle yaptığı anda yok olma riskinin hemen artacağından endişe ediyor,” dediğini hatırlıyordu.

Bir keresinde Miriam’ın ona, Johnny’yi dövmeye başladığını itiraf ettiğini hatırlıyordu. Bunu çekinerek yapmış çünkü çok tuhaf hissettirmiş, hemen ardından da durmuş, ona sarılıp ileri geri sallamaya başlamış. Oğlanın solgun kemikleri, Miriam’ın endişeli ellerinin altında süzülüyormuş. Onu kucaklamış ve yüzünü çocuğun sıcak, karışık saçlarına bastırmış. Her şey yanlış geliyormuş. Miriam, onun düşüncelerini düzene sokar umuduyla saçlarını kendi fırçasıyla taramış. Yanına, yataktan onu çağırmak isterse, fikrini değiştirirse diye, küçük bir bakır zil koymuş. Pearl, Miriam’ın umutsuz sesinin odanın dışından duyulduğunu hatırlıyordu:

“Anneciğin şimdi gidiyor ama sabah sana kızarmış ekmek yapacağım. Bayrağı sen asarsın. Sonra çocuklarla birlikte deniztarakları toplamaya gidersin...”

Miriam bir daha asla, Johnny’nin kalçasında o küçükük deniz kabuklarını göremeyecekti. Johnny bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Asla, asla, asla. Hiçbir şeyi olduğu gibi tutamazsın. İşler değişir. Her şey değişir. Bu kuralın bir istisnası hiç olmamıştır. Hiçbir zaman merhamet gösterilmemiştir.

Ah, yıldızların mağara ağızlarında konuştuğu o günleri geri getirebilmek.

Karanlık yüzünden, insanın eski benliğini hangi yollarla yitirdiğini bilemediği o zamanlara geri dönebilmek...

Pearl’ün midesi hafifçe bulanmaya başlamıştı. Uçakta, Richmond üzerindeyken yapılan bir yarışmada, uçuş ekibinin toplam yaşını, ki bu artık hatırlayamadığı bir sayıydı, en yakın tahmin eden yolcu olarak bir şişe şampanya kazanmıştı. Şampanyanın tamamını tek başına içmişti.

Buradaki içkiler, adada kendisinin yaptıkları kadar iyi

gelmiyordu. Buradaki buz küplerindeki kükürtten ya da onun gibi bir şey yüzündendi.

Nefesi korkunç kokan, iyi giyimli bir kadın masasına gelip Sam'in üzerine eğildi. Elindeki karıştırıcı çubuğunu ona salladı. Bebeğin harika olduğunu düşünmüştü.

"Bu minik şeyin tadı ne bakalım?" diye sordu Pearl'e. "Hamileyken tatlı mı yedin, ekşi mi?"

Pearl boş boş önce Sam'e sonra da kadına baktı.

"Eski bir taşra deyişi sadece," dedi kadın, "oğlan mı, kız mı demek yani?"

"Aa," dedi Pearl. Burada insanlar nazık, diye düşündü. Sam kucagında kıpırdandı. Pearl gözlerini kapatıp içkisini bitirdi.

Gözlerini yeniden açtığında kadın gitmişti. Salonun öbür ucunda, bir dizi şişenin arkasında bir ayna asılıydı. Pearl'ün aynadaki hali pek iyi görünmüyordu. Aynada, yanında oturmuyormuş gibi görünen bir çift vardı; aralarındaki masanın üstünde küçük bir timsah duruyordu. Pearl dönüp yansımasını gördüğü masaya baktığında, gerçekten de öyle olduğunu görmüştü. Timsah, güneydeki hediyelik eşya dükkânlarında, kumkuat reçellerinin yanında genelde doldurulmuş hali bulunanlarla aynı boyuttaydı.. Ama bu donuk bir canlılığa sahipti. Küçük ayakları, yaprakları andıran hışırtılı bir ses çıkarıyordu.

"Sen de bir âlemsin, Earl," dedi kadın.

"Biliyor musun, bunun aleti kendi boyu kadar," dedi Earl. "Lanet olası şey."

Pearl, hesabın altına oda numarasını yazarak imzaladı. Ayağa kalkıp bardan çıkmak üzere harekete geçti. Bacakları âdeta ağırlık bağlanmış gibiydi.

Barmen onun dikkatle attığı adımları böldü. "Han'fendi," dedi. "Sizi arıyorlar." Pearl ahizeyi aldı, hiç şaşırmamıştı, Sam'i öteki koluna alıp ahizeyi kulağına götürdü.

Telefonda hiç ses yoktu. Giderek kaybolan bir ezgi. Bir çocuğun anlamsız tekerlemeleri gibi. Ya da belki de içkulağında bir sorun vardı.

Ahizeyi yerine koyup lobiye geçti. Asansöre binip beşinci kata çıktı. Uzun bir koridordan yürüdü. Koridorda, bir hizmetçi arabasını itiyor, konukların kapılarının önüne bıraktığı akşam yemeği tepsilerini topluyordu. Kadının ağzında bir parça peynir vardı.

Pearl bir an için anahtarla kapının kilidini açmaya uğraştı, sonra kapıyı itti. Oda serin ve küçüktü. Birisi odaya bir bebek karyolası getirmişti. Odada bir karyola, bir yatak ve bir sandalye vardı.

Walker sandalyede oturuyordu, yüzü ona dönüktü.

“Merhaba,” dedi. Ayağa kalkıp parmaklarıyla Pearl’ün yüzüne dokundu.

“Sevgilim,” dedi adam.